

¿Què passaria, si CiU perdria la majoria absoluta?

És l'objectiu de tots els grups de l'oposició. PSC, IC, ERC i PP saben que només així les seves propostes poden tenir una traducció pràctica. Arrabassar la majoria absoluta és el primer consens de la campanya, però també és l'únic consens possible. La diferència en la concepció de la societat i en la concepció del model nacional fan impensable, d'entrada, un front anti-Pujol. També és una empresa digna d'admiració, per la seva dificultat a priori. La pèrdua de la majoria absoluta trasbalsaria el panorama polític del Principat i introduiria nous elements en el joc polític. Explicar que després de 12 anys de govern de CiU pugui sorgir una nova i diferent majoria governant és el repte més difícil que tenen les formacions polítiques davant els electors. Fer por no ajudaria, perquè el ciutadà rebutja d'entrada els canvis bruscos. És la por del risc. Però aquest trasbals seria més o menys significatiu segons el nombre d'escons que perdés CiU.

MAJORIA RELATIVA

Si el descens de CiU és poc important i queda a un escó o dos de la majoria absoluta, el més probable és que Pujol opti per continuar governant sol, tot i que amb minoria, i cerqui suports concrets en cada moment, segons la conjuntura. La causa que hauria portat a aquesta situació no fóra essencialment un canvi de vot de l'electorat del Principat, sinó que es deuria bàsicament a un augment de l'abstenció. La composició parlamentària difícilment faria factible un acord de la totalitat dels grups i Pujol podria trobar aliats puntuals, per a cada tema concret, sense necessitar una aliança estable amb cap grup. La dinàmica parlamentària no fa descartable, tanmateix, que aquesta col·laboració puntual esdevingué més periòdica i es reproduïx una situació com la del Congrés de diputats a Madrid on el PSOE té una majoria molt justa i troba en el PNB i CiU suports habituals. Amb tot, aquest escena parlamentària no significaria cap trencament amb les legislatures anteriors.

El trencament vindria per dues vies. L'una, en el cas que el repartiment d'es-

cons no configurés cap grup majoritari. Dit d'una altra manera, que ni CiU ni el PSC guanyin i la diferència d'escons entre ells fos mínima. L'altra, que sortís elegida una nova majoria que, donada l'actual correlació de forces, seria del PSC.

EL FESTEIG DELS PACTES

En el primer cas, l'endemà de les eleccions començaria el festeig infidel entre les diferents forces parlamentàries. Pensar que els matrimonis s'establirien se-

guint l'esquema dreta-esquerra seria un error. Allò que s'ha anomenat des del partit socialista la "majoria de progrés", que hauria d'articular teòricament el PSC i IC en primera opció, i ERC com a convidat d'última hora, sembla cada cop més difícil. Les relacions entre el PSC i Iniciativa poden funcionar a nivell municipal, però a nivell de política autonòmica presenten profundes divergències programàtiques. És clar que a l'hora de governar, els programes només són un dels factors a tenir en compte. L'altre soci de la majoria de progrés encara presenta més dificultats. Si bé durant els mesos previs a la campanya electoral ERC va establir un cert "festeig de conveniència", Colom ha deixat molt clar en declaracions recents que "mai" no pactarà amb el PSC. Els republicans han arribat a la campanya emmarcant i desmarcant el seu projecte independentista de qualsevol altre. Si el pacte per l'esquerra presenta dificultats, per la dreta també. Entre CiU i el PP hi ha un abisme: la concepció nacional de Catalunya, deixant de banda altres variants insalvables. Resta, però, una possibilitat: un pacte 'a la basca' entre els dos partits

majoritaris. La decisió, no solament cal buscar-la en clau autonòmica, sinó també en clau de política estatal. En aquest cas, la *Realpolitik* hauria triomfat per damunt d'altres consideracions. Tot i que el dibuix és molt difícil, és més viable que no el de CiU-ERC o el de CiU-IC.

EL GOVERN DEL PSC

El canvi més profund vindria de la mà d'un govern del PSC. Els electors haurien canviat, doncs, la seva opció de vot. Els socialistes catalans, durant l'inici de campanya, han assegurat que estaran presents, d'una forma o altra, en el pròxim govern de la Generalitat. Aquesta afirmació té en compte la via del pacte, però també, òbviament, la via de la victòria. Raimon Obiols opta per tercera vegada a aquesta victòria i no dona res per perdut. Les enquestes no l'acompanyen, però potser precisament per això, no llança la tovallola. El PSC ha arrancat la cursa reforçant el discurs i la imatge de govern. En aquesta

línia, ha fet públic el seu nucli de col·laboradors més directes, presentant-lo com a govern a l'ombra, i ja ha definit els objectius de govern. Són quatre: modernitzar l'economia i la societat per tal que la integració econòmica europea porti més progrés i benestar, estendre el benestar al conjunt de la societat, protegir el medi i la natura, i el reequilibri del territori. Entre les decisions que prendrà el PSC, si arriba a formar govern en solitari, destaca l'aprovació d'un pla d'inversions urgents en matèria d'infraestructures i la construcció de 110 mil habitatges a preu taxat.

El dia 16 de març seran els resultats el que decidirà. L'elector, com se sol dir, haurà decidit. Si ha optat pel canvi, governarà el PSC. Si ha diversificat i repartit el vot, els negociadors de cada partit afinaran les seves propostes. Els matrimonis de conveniència poden ser una solució, però en un país on la fidelitat és un valor comú, tota aventura es presenta difícil. Almenys, públicament. Ara, en privat, tot és possible.

Pere Martí